

INDULGENCIA: L'Excm. Sr. Dr. Josep Cartanyà i Inglès Bisbe d'aquesta Diòcesi, ha concedit 50 dies als que devotament llegeixin aquest full, als que facin algun donatiu a favor del Centre Eucarístic i per cada hora que es treballi per l'obra de les esglésies pobres.

Els tres àpats del Dijous Sant

Amb el nom del Sant Sopar coneixem els cristians aquell acte transcendental que Jesús acomplí per segellar l'amor d'Ell envers els homes a la vetlla mateixa de la seva Passió.

En aquell convit es celebraren tres àpats, el darrer dels quals fou el més excel·lent i ple de misteri. Sabem en efecte que Jesús es reuní amb els deixebles per a menjar el xai pasqual. Era aquest un àpat anyal manat per la llei, ornat d'especials ritualitats i celebrat amb una remarcable austeritat.

Acabat l'àpat legal acostumaven els jueus a celebrar seguidaments un altre festí per al qual no regien les regles precises del primer. Segons el costum d'Orient els comensals s'asseien de dos en dos en uns petits sofàs. Fou en aquest àpat que Joan, que ocupava el mateix seient que Jesús, recolzà el seu cap damunt el pit del Salvador. Aquest repàs fou trist puix els apòstols estaven preocupats per les paraules que havia dit el Mestre en anunciar-los que un d'ells el trairia. I això explica que Sant Joan sentís necessitat de donar a Jesús una mostra especial del seu amor.

Però els apòstols no esperaven pas que encara s'hagués d'acomplir un altre àpat singularíssim abans d'abandonar el Cenacle. En efecte, quan ja ho donaven tot per acabat vegeren amb sorpresa que el Senyor es llevava el mantell i es disposava a rentar-los els peus, cerimònia que els orientals acomplien abans de prendre part en un festí. El més alt grau de galania era que el mateix amo de la casa rentés els peus als convidats, i així ho féu Jesús amb els seus apòstols. En aquell cas, però, la cerimònia adquirí una significació tot especial, car simbolitzà la gran puresa de cor

que Jesús exigeix als que volen participar en la seva taula.

Acomplert el preliminar aquest, el Salvador prengué un mos de pa àzim del que havia restat a taula i aixecant els ulls al cel, el beneí, el partí a trossos i el distribuí als apòstols dient: "Preneu i mengeu; aquest és el meu Cos". Tots en prengueren i fou aquella la primera Comunió dels homes. I així, en nodrir-se d'aquell aliment convertit per la divina potència en Cos de Jesús, no solament el tingueren en llur companyia a taula, sino a dintre d'ells mateixos.

Seguidament, com que aquest misteri comporta també un Sacrifici veritable, i el sacrifici demana l'efusió de Sang, Jesús prengué la copa i transformant en sa pròpia sang el vi que contenia, els digué: "Beveu-ne tots; car ací hi ha la sang del Nou Testament que serà vessada per a vosaltres".

Repàs breu fou aquell, però substanciós més que cap altre, car l'aliment que prengueren els deixebles té la virtut de nodrir els esperits i de donar-los la vida que necessiten. Admirem encara la generositat del diví Mestre en voler que aquell convit es pogués perpetuar en el món perquè en participessin els homes de tots els temps. Per això transferí la potestat sacramental als apòstols i als seus successors en dir-los: "Sempre que fareu això mateix ho fareu en memòria meva".

En acostar-nos a la sagrada Taula, serà sempre amb profit que considerarem les circumstàncies emocionants que acompanyaren la institució de l'august Convit Eucarístic.

ELS MONUMENTS

Típic d'Espanya dins de la litúrgia general de l'Església, són els "Monuments" del Dijous Sant i les manifestacions populars a què donen lloc. No hi ha poble, per petit que sigui, en el qual no s'adorni el "Monument" amb aquesta profusió que en les ciutats riques, com Sevilla, arriba fins a l'inversemblant. En els pobles, ultra una multitud de ciris, es posen les torretes sembrats, d'escaiola i blat criades a l'ombra perquè llur color de cera representi més vivament el matís eucarístic. En alguns llocs la pietat ingènua arriba a extrems que l'Església no pot autoritzar, com posar gàvies de canaris prop del Sagrari, perquè els

ocellets amb llurs refilets, lloïn Jesús Sagramentat. Els fidels porten ciris al "Monument", que després recullen i les famílies encenen els dies de tempesta i acompanyen la simbòlica flama resant el Trisagi: Sant Déu, Sant Fort, etc.

Pel que fa als ciris voldríem remarcar a tots els lectors i lectores la importància que té per l'honor degut a l'Eucaristia Santa, l'esmerçar-se tot el possible a portar-los de bona cera, es a dir d'aquella que no fa fum. El mercantilisme dels productors de ciris especulant amb el natural desig del públic de tenir un ciri de gran mida per pocs diners, han introduït uns productes verament detestables on el seu i altres matèries grasses barates substituei-

xen amb molt poc honor la noble i litúrgica cera que donen les laborioses abelles. I és clar, aquests dies del Monument en què els ciris flamegen en els temples amb extraordinària profusió aquest inconvenient del fum arriba a donar a certs temples un ambient ben poc adequat a la severa solemnitat de les diades.

Creiem doncs que no estarà de més que tots els aimants del decòrum de la casa de Déu s'esmercessin a fomentar l'aportació de bons ciris, fent veure a tothom que no és precisament la mida que ha de fer agradós l'obsequi, sinó la qualitat.

Secció d'Orientació

Encara que potser ja una mica massa tard per a alguns, volem donar amb exactitud les mides de l'Amit.

Aquest no ha d'ésser quadrat com molts es pensen sinó allargat, i és indispensable que sigui de fil. Com a mida mínima ha de fer 50 x 80 cm., però millor que faci 60 x 80.

La creu pot ésser al centre o una mica més amunt, per a més comoditat de besar-la el sacerdot en revestir-se, com també es pot brodar de color, simplement de cordonet o de canamàs, etc. i procurant que el color sigui permanent.

No cal la punta de tot volt i mai no la recomanarem ampla, ja que queda molt millor, i més pràctic amb una senzilla punteta.

Les cintes han d'ésser de 150 centímetres de llargada, i com ja és sabut s'admeten de tots colors, estils i gèneres. No obstant són preferibles, les de fàcil rentar i planxar, ja que és cosa del tot necessària.

En el nombre vinent procurarem donar instruccions per a plegar i marcar la roba de manera que sigui a propòsit per a contribuir a l'ordre de l'Exposició.

NOTICIARI

Ha entrat a formar part de la Junta del Centre Eucarístic la Sra. Maria Gorgot de Vinyals, que ja des de molt temps venia treballant amb molt zel i activitat per l'obra del Centre. Per molts anys.

Amb el nom "Verge de Montserrat" s'ha constituït en la nostra Ciutat una filial del Centre Eucarístic, format per un selecte grup de J. C. F. el qual dedica, amb molt d'encert, unes hores de la vetlla per a treballar per l'Obra de les Esglésies pobres. Es tal l'entusiasme que regna entre les jovenetes que cada dia se n'hi allisten més fent bona i profitosa feina.

També al veí poble de Bescanó s'ha fet això mateix, agrupant-se les sòcies de la J. C. F. i formant un altre estol de bones obreres per tal d'ajudar l'Obra del Centre Eucarístic Diocesà. Que Déu els ho pagui i que tinguin forces i bones imitadores.

Una sòcia activa del Centre ens ha tramès el seu treball de les passades vetlles hivernenques que consisteix en un plec de punta al coixí; present de moltíssima utilitat i que amb seguretat premiarà amb escreix el bon Jesús.... Ai, Senyor! per què no s'escampa més el bon exemple? Tant i tant de temps com es malgasta en tota mena d'afers insubstancials i sense mèrit per a l'altra vida!

Ha mort al veí poble de Sant Daniel l'associada del Centre, Carme Mas, després d'una vida exem-

plaríssima i de llarga i penosa malaltia, soferta amb tot el couhort que dóna l'esperança d'haver treballat per la glòria del Senyor. Al Cel ens puguem veure.

* * *

En la funció del mes de març fou imposada la medalla a les senyores i senyoretetes següents: Sra. Maria Gorgot de Vinyals, Sra. Dolors Bruquera; Srtes. Montserrat Clos, Concepció Vidal, Maria Fàbrega, Dolors Mataró, Esperança Castanyer, Montserrat Figa, Teresa Busquets i Maria Sarrà. L'enhorabona a totes.

* * *

La funció mensual reglamentària que deuria tenir lloc a l'Església de les R. R. Adoratrius el dia 2 del mes d'abril es suprimeix en atenció a que es tindrà l'hora de 4 a 5 de la tarda del Dilluns Sant (que s'escau el dia 6) a la Sta. Església Catedral Basílica a la qual hi són convidats tots els socis i simpatitzants, així de la Capital com de fora esperant que les Juntes Delegades voldran prendre-hi part, sobretot les dels voltants de Girona. L'orador sagrat serà el Rnd. Dr. Damià Estela, catedràtic del Seminari Conciliar.

* * *

En el nombre vinent d'EUCARÍSTICUM donarem detalls sobre la vinent Exposició que convé preparar amb temps, per tal que les Juntes Delegades i els Rnds. Srs. Rectors puguin amb ordre i exactitud, uns preparar els ornaments i objectes; i els altres puguin estudiar les peticions.

* * *

L'Excelsitud del Prefaci. — El Prefaci cantat pel prevere en la

Missa solemne és un himne de gran velada, en acció de gràcies i adoració a Déu Pare: l'Església manifesta la gratitud pels dons i gràcies de Déu, pensant en la gran dàdiva: l'Eucarístia. La melodia és bella i antiga. Es conta que Mozart va dir que per poder ésser l'autor d'aquest càntic, hauria cedit totes les seves composicions musicals.

Pius Parsch

(Del llibre «La Missa explicada al poble fidel»).

* * *

Senyores que formen la Junta del «Centre Eucarístic» d'Olot:

Anna Serrat-Calvó de Llosas, Presidenta; Francesca Cardelús de Déu, Vice-Presidenta; Carme Rius Rossell, Secretària; Jerònima Sidera, Tresorera; Maria Ribas, Vice-Tresorera; Concepció Sentias de Collellmir, Maria Montaña, Manuela Miquel, Vda Navarro, Margarida Bonet, Rafaela Soler i Mercè Orri, vocals.

Indulgències

El dia 4 d'abril aniversari de les Ferides sacrílegues inferides a Brusel·les a les sagrades Hòsties i que es varen manifestar prodigiosament.

5 d'abril.—Sta. Juliana Verge.
24 de juny.—St. Joan Baptista.
29 de juny.—St. Pere i St. Pau; i en totes les festes que en honor de la SSma. Verge Maria es celebren en l'Església Universal. (Rescripte del 13 de novembre de 1849.)

Una vegada al mes si els associats han treballat durant sis hores per setmana, dintre del mes, per a les esglésies pobres, resant al mateix temps alguna oració. (Res. autògraf de S. S. Pius IX 1863).